

Naar vi gaa videre: hvilken Formue man vil paalægge Skat uden for de faste Ejendomme og uden for den egentlige Kapital, uden for egentlige Værdipapirer, uden for, hvad man kan kalde Papirformue, komme vi først til *Patenter*. Det forekommer os, at Patenter ere tilstrækkelig beskattede i Forvejen. Der findes Patenter, som ganske vist for saa vidt meget godt kunne betale Skat, som der af dem vil følge store Formuer; men det forekommer os, at der ingen Grund er til at lade dem betale denne Ekstraskat, før denne Formue er kommen til Stede, og i Henhold til Patentlovgivningen betale jo Patenter ikke saa ganske ringe Skat, saa temmelig uden Hensyn til om de give stor Indtægt eller ej.

Der er dernæst en anden Art af Formuegenstande, om hvilke jeg maa sige, at jeg ikke ser rettere, end at det er principstridigt at forlange Skat af dem. Det er Livrenter og hvad dermed staar i Lighed, hvad man kalder Annuiteter, Klosterhævning, Aftægt osv. osv. Alt dette er til syvende og sidst ikke andet end Kapitalopspisning, og ikke indser jeg, at der er Grund til at fordre Skat af saadant. Selvfølgelig skal der betales Skat gennem den Indtægt, der falder, men at man ogsaa skal betale Skat af den som en Formuegenstand, finder jeg oprigtig talt ikke rigtigt, da det, som sagt, er en Formueopspisning og ikke andet.

Endvidere er der *Brugsrettigheder*. Om dem kan man vel strides, der kan vel være nogen Grund til at føre dem med ind under Formuebeskatningen; men der kan ogsaa siges en Del derimod, og i alt Fald indtil videre have vi ment, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at føre Brugsrettighederne ind under den egentlige Formueskat. Det samme gælder om *Forlagsrettigheder*. Der er ingen Tvivl om, at Forlagsrettigheder kunne betale Skat, og undertiden kunne de være af saa stor Værdi, at der er rimelig Grund til at lade dem betale; men paa den anden Side kan man dog ikke være blind for, at det er den aandelige Produktion, man gennem en saadan Skat rammer, og det finde vi, naar det ikke er aldeles nødvendigt, mindre rigtigt.

Saa er der een Ting tilbage, som man selvfølgelig maa indrømme er en Formuegenstand, som meget vel kan betale Skat. Det er *Skibe*. Men Forholdet er jo, hvad Skibe angaar, det, at de gennem Lovforlaget beskattes paa anden Maade, de Skibe i alt Fald, som have nogen større Værdi. Forholdet har jo nemlig udviklet sig saa-

ledes, at den allerstørste Del af de Skibe, som have større Værdi, Dampskibe og en meget stor Del for øvrigt ogsaa af Sejlskibene, ere i Aktieselskabers Besiddelse og komme gennem den Skat, som kommer til at hvile paa Aktieselskaber ifølge Loven, til at betale deres Skat, saa der er Spørgsmaalet, om der er nogen Grund til at ramme dem dobbelt og de Skibe, som ikke ere i Selskabernes Eje, ejes almindeligvis af Mænd, som kun have daarligt Raad til at betale den Skat, som her fordres af dem. Jeg tror, det vil være i Skibsfartens Interesse her paa dette Punkt ikke at gaa til den yderste Konsekvens men at indskrænke sig til at beskatte Aktieselskaber, hvorigennem i Virkeligheden den største Mængde af Skibe, og særlig de Skibe, som have større Værdi, blive beskattede for sig, hvorimod man undtager alle mindre Sejlskibe, som kun have daarlig Raad til at betale, hvad her forlanges af dem. Alt dette er vore Grunde til i det væsentlige, i det store og hele, at slutte os til det Forslag, som er stillet i Landstinget, idet jeg dog vil ende med at sige, hvad jeg sagde i Fjor, at vi ikke i og for sig principmæssigt er Fjender af en Skat paa al Formue, men vi foretrække det andet, fordi det synes, at det, saaledes som Forholdene og Omstændighederne ere, er nok saa retfærdigt og i alt Fald nok saa billigt lige over for de mindre velhavende her i Landet, som det af det ærede Flertal her foreslaaede og som af Regeringen er foreslaaet.

Men dernæst vil jeg tillade mig med nogle Bemærkninger at omtale et Bilag, som jeg har tilladt mig at vedføje den Betænkning, som er forelagt, et Bilag, som gaar ud paa en nogen anden Beskatning af Formue end den, som er foreslaaet af Regeringen, og en noget større Overførelse af Statsskatterne til Kommunerne end den, som er tilbudt af Regeringen. Jeg er gaaet ud fra den nuværende finansielle Situation, og jeg har opfattet den saaledes, at det er muligt for Statskassen at lide et Indtægtstab af godt og vel $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret, men heller ikke stort mere. Dernæst er jeg gaaet ud fra, at Statsindkomstskatten ikke bør sættes højere til at begynde med — hvad der kan komme i Fremtiden, bliver sin Sag — end til $1\frac{1}{4}$ pCt., som Regeringen har foreslaaet, og som begge Ting have været enige om. Det endelig er jeg gaaet ud fra, at Forholdet mellem, hvad der overføres til Byerne, og hvad der overføres til Landet af Statsskatterne, bør være omtrentlig den samme, som Regeringen foreslaar, og som i alt